

Мария сбърчи вежди. Дигна рамене.

— А баронъ дьо Лиможъ, тоя храбъръ и достоенъ рицаръ? Сжщо тѣй неочаквано изчезна напоследъкъ . . . Да не би и той да пѣтува за Фландрия.

— Не, мадамъ. Рицарьтъ дьо Лиможъ замина къмъ югъ. Сега трѣбва вече да е въ земитѣ на арменския кралъ.

— Какво ще дири тамъ?

— Изцѣление. Той страдаше отъ тежка и жестока болестъ. Изпратихъ го по-далечъ, за да оздравѣ по-лесно.

— И отъ какво бѣше болень дьо Лиможъ? Тѣй крепкъ, тѣй цвѣтущъ?

— Отъ безнадеждна любовъ.

Мария тъжно се усмихна. Гласътъ ѝ бѣ добъръ.

Да каже: Искамъ да махнешъ латинскитѣ войски отъ Търновъ . . . Искамъ да помогнешъ на Иоанъ-Асенъ да си възвърне бащиния престолъ . . . Искамъ да си отида . . . Тамъ отъ кѣдето съмъ дошла . . . Копнѣя по дивото уха-ние на горитѣ на Орловецъ, по бѣлата качунка и жълтия минзухаръ на роднитѣ ми поля, по суровия вѣтъръ на Хе-ма, по говора на моитѣ люде, по прѣснитѣ и вихренитѣ имъ буйни игри . . . Гладна съмъ за медъ отъ нашитѣ пчели, жадна съмъ за сиѣжни прѣспи, искамъ да се помоля въ бедната и проста църквица на Свети Димитъръ . . . Искамъ